

se stori domoljube, ko vidi, da udje mrmraje hodijo iz bralne sobe: »To je društvo, niti potrebnega berila nam ne privošči, za nič se ne bomo več brigali!« Da bi tako društvo mislilo na kak podučni shod ali veselico, o tem se pri vodstvu niti ne sanjajo. Žalostna nam majka! »Tiho, tiho in počasi« je pač geslo takšnega društva. Ljudstvo tava v nevednosti, nasprotniki pa pridno sejejo ljuliko . . . ! Kos za kosom trga nasprotnik od naše krasne slovenske zemlje, ker mnogi ne umejo umno gospodariti, ker jim nedostaje potrebnega pouka; a poklicani faktorji se ne zmenijo za to Če se še najdejo včasih rodoljubi, ki opozorijo ostale na pretečo nevarnost, predbaciva se jim mnogokrat z baharijo itd. Srce boli človeka pri teh mislih. — Rodoljubi! Vodstva društev! Proč z zaspanostjo, odločno pojdemo na delo, kajti ura kaže na dvanajst! Proč z vsemi osebnimi prepiri! Pri tem delu bodi nam zvezda vodnica besede slavnega našega Slomška:

»Sveta vera bodi Vam luč, materni jezik bodi Vam ključ, do prave zveličanske omike!« Torej na delo, rodoljubi! F. Z.

Politični ogled.

Državni zbor. Po najnovejših poročilih bo državni zbor sklican takoj, ko minejo deželnozborske volitve, torej že 20. oktobra.

Deželnozborske volitve na Kranjskem. Katoliško-narodni kandidatje za kmetijske občine so: 1. Za okraj ljubljanske okolice: Fran Povše in dr. Ivan Šustersič, državna poslanca v Ljubljani. 2. Za okraj Kamnik-Brdo: Andrej Mejač, župan in posestnik v Komendi. 3. Za okraj Kranj-Tržič-Loka: deželni glavar Oton pl. Detela in dr. Janko Breje, kazenski zagovornik v Ljubljani. 4. Radovljica-Kranjskagora: Josip Pogačnik, državni poslanec v Podnartu. 5. Postojna-Logatec-Lož-Bistrica-Cirknica: Fran Drobnič, posestnik v Novivasi pri Blokah in dr. Janez Krek, profesor bogoslovja v Ljubljani. 6. Vipava-Idrija: Franc Habe, posestnik na Gočah. 7. Novomesto-Kostanjevica-Krško: Josip Dular, posestnik v Jurka vasi pri Novem mestu. 8. Trebnje-Višnja gora-Žužemberk-Mokronog-Litija-Radeče: Fran Košak, župan in posestnik na Grosupljem; dr. Viljem Schweitzer, odvetniški kandidat v Ljubljani in dr. Ignacij Žitnik, državni poslanec v Ljubljani. 9. Kočevje-Ribnica-Velike Lašče: Franc Jaklič, učitelj v Dobropoljah in Primož Pakiž, posestnik v Sodražici. 10. Črnomelj-Metlika:

Viljem Pfeifer, državni poslanec in posestnik v Krškem.

Grof Franc Coronini. V Šentpetru pri Gorici je umrl dne 25. t. m. nekdanji predsednik poslanske zbornice ter bivši deželni glavar goriški grof Franc Coronini. Mož ni bil sicer Bogve kako naklonjen Slovincem, vendar jim je bil pravičnejši nego sedanji voditelj Lahov. Glasoval je tudi za slovenske gimnazijske razrede v Celju, a s tem je padel njegov ugled med Italijani.

Voditelji Čehov. Govori se, da bo namesto umrlega dr. Kaizla v državni zbor izvoljen zopet dr. Engel, in brezdvomno je, da se mu zopet izroči vodstvo mladočeskega kluba v državnem zboru.

Zagrebski nadškof dr. Juraj Posilovič je slavil v torek dne 27. avg. petindvajsetletnico svojega škofovanja. Najznamenitnejše delo, s katerim je nerazločljivo zvezano ime nadškofa Posiloviča, je prvi hrvaški katoliški shod.

Velikonemški cilji. Predsedništvo nemške evangelijske zveze je vnovič dovolilo 200.000 mark v podporo evangelijskemu gibanju v Avstriji. Takega otročjega človeka ga menda ni v celi Avstriji, ki bi ne bil na jasnem, da je to »evangelijsko gibanje« le nemško-narodno politično gibanje, služee velikonemskim ciljem, da se pruska moč razširi preko avstrijskih dežel proti Vztoku. Stvar se jasni, saj Velenemcem niti mari ni več, da bi jih skrivali. Človek bi menil torej, da bomo onim, katerim je naloga čuvati čast avstrijske države, začele vendar malo iti po glavi te nemške marke. No, potrpi malo še; tudi to pride, ko bo (po stari navadi) morda — prepozno.

Uboštvo v Galiciji. V celi Galiciji ima od sedem in pol milijona prebivalstva samo 65.000 ljudi več nego 1200 K dohodkov. Samo o 1405 osebah se lahko reče, da živijo v blagostanju. Galicija ima 178 takozvanih milijonarjev.

Nemški cesar v strahu. Poljski iznajdbenik Jan Ščepanik je poslal nemškemu cesarju na njegovo naročilo oklep, tkan iz svile, ki ščiti osebo, ki ga nosi, popolnoma varno pred vsakim udarcem in vsakim bodljajem. Poskusi s tem oklepom so uspeli naj-sijajnejše. Oklep je težak 2 kg.

Angleška kraljica in bojkot. Pri nas ne sme navaden človek razglašati bojkota, na Angleškem stori to kraljica sama. Angleška kraljica Aleksandra je svojim dvorskim gospicam dala nalog, da se smejo v bodoče oblačiti le v oblačila, narejena na Angleškem. Tudi za kronanje je naročeno,

da smejo biti navzoče gospe in gospice oblečene le v obleko, izgotovljeno na Angleškem. Angleška kraljica je dober izgled za Slovence.

Cesarica Evgenija hudo bolna. Listi poročajo, da je soproga pokojnega francoskega cesarja Napoleona III., cesarica Evgenija v gradu Samborough na Angleškem nevarno zbolela. Cesarica Evgenija ima sedaj 75 let.

Preobrazba japonske vojske. Japonska država jako napreduje. Sedaj namerava zopet preustrojiti in zboljšati svojo vojsko in mornarico. Vojni ministri bodo odsedaj lahko postali tudi osebe, ki niso vojaki. Načelnik vojnega in pomorskega urada bo popolnoma neodvisen in odgovoren samo cesarju.

Dopisi.

Gornja Radgona. (Naše narodno življenje.) Zopet smo imeli priliko se sniti ter izvrstno zabavati pri veselici, koje je priredilo dne 18. t. m. naše kmetijsko bralno društvo na vrtu g. Osojnika.

Zanimiv vspeled je povzročil, da smo ostali do drugega dne skupaj. Mnogobrojno občinstvo domačega in sosednih krajev vdeležilo se je sedaj te veselice. Pristrčno pozdravil je goste g. J. Čirič znani, podjetni vodja glasbe in tamburašev. Menjalo se je udarjanje tamburic z izvrstnim petjem mešanega in možkega zboru, katerima so se sosedni kapelski pevci pridružili. Izborna poje možki zbor Gornje Radgone in tudi domači kvintet tekmuje lahko s katerim bodi meščanskim zborom! Pesem: »Mlatiči« bila je poslušateljem sosebno prijetna.

Pri tej priliki se je tudi pela pesem: »Ob tamburici«, zložila gca. Ljudmila Poljanec, učiteljica pri Kapeli, katero je vglasbil g. Janko Čirič. Gospod Čirič je tudi tu pokazal svojo izvanredno nadarjenost in zmožnost za glasbo! — Sledil je šaljivi spev »Brivec«, v ta namen iz hrvaščine prestavljen. G. J. Čirič, ki je ravno glavno ulogo izborna igral, povzročil je glasno doneči smeh občinstva. Hvala mu za trud!

Gospod modroslovec Majžar je v izbornem govoru, katerega smo z velikim zanimanjem poslušali, navduševal k narodnosti in vzajemnosti in pojasnjeval pojem: nemčur, prav mično in zanimivo. Živel!

Zvečer vršila se je toliko priljubljena igra: »Lurška pastarica« v občno zadovoljstvo. Sledila je potem prav vesela prosta zabava.

»Tako!? Nič me ne briga? Radi moje časti naj me nič ne briga? O saj že vem, kedo vam je to proketo misel navdihnil.«

»Zakaj pa imate celo noč luč, in vendar vas ni skoraj pred jutrom nikdar doma?« vpraša Vrba.

»Kedo si upa kaj tacega trditi?« zagrmil Blaž. »To je res, da imam celo noč luč, ker sem že tako navajen, ko sem stanoval v mestu.«

»Ste vi rojen meščan?« vpraša orožnik.

»Da! že od rojstva živel sem s stariši v mestu, in ko so mi ti umrli, sem se naselil v ta kraj.«

Lahek nasmeh je igral krog orožnikovih ust, potem pa je rekel potihoma, da ni Vrba slišal: »Nočem vas dalje izpraševati, ker bi vas morebiti spravil v zadrego. Radi osebnih okolščin vas pustim pri miru, pa varujte se dneva, ko se bode razkrila vaša hudobija, ker nič ni tako skrito, da bi ne bilo očito.«

Naglih korakov zapustil je sobo, ker ni hotel pokazati solze, katere so igrale v njegovih očeh. Ko je bil že daleč proč in sam, se je še enkrat obrnil ter bridko vzdihnil: »O, ko bi ti vedel Tomaž, ali Blaž, kakor se sedaj kličeš, da je bil pri tebi bratranec, katerega si tako grdo nalagal. Akoravno si zamenjal svoje ime, spoznal sem te vendar takoj. Jaz vem, da si ti storil oba zločina,

pa nočem te izdati, akoravno je to zoper postavo«. Dolgo je še stal žandar na istem mestu in žalostne misli so mu rojile po glavi, potem pa se je počasnih korakov vrnil domov, odkoder je potem obiskal ženo Podlipnikovo.

Celo drugače je mislil Blaž. Svetilnica, katero je prižgal po odhodu, svetila je slabo po sobi. Svetloba, katera je padala na njegov obraz, delala ga je še bolj odurnega in grozovitega kakor je bil v resnici.

»Prokleti psi!« siknil je sedaj pa sedaj med zobe, ter delal maščevalne pesti. »Za to se mi bodele pokorili. Kožo vam hočem rezati raz hrbte, da se bodele spominjali, koga ste obdolžili — In ti vražji Vrba, tebi pa bom še posebej zaigral.«

Ha, ha, ti Ferdinand Podlipnik, ako bi mi pustil svojo nevesto bi še sedaj lahko živel. In ti ponosna Režika, sedaj ga objemlji, ako ga imaš; moje obljubljeno maščevanje je bilo za me sladko.« Potem se je zamislil ter hodil po sobi in se vmes divje smejal. »Da te nekoliko odškodujem za moža, ti hočem na dan, ko ti ga pokopljejo, prnesti njegovo glavo, da se ga še nekoliko nagledaš. To me najbolj veseli, da me ne poznate in ne veste, da sem jaz Tomaž Puška in ne Blaž; ha, ha, le kličite me za

Blaža, dokler vam tudi tega veselja ne odkupim — Kaj pa to, ali ni nekaj zaropotalo?« Skočil je k oknu in pazno poslušal; »ej kako sem boječ, saj ni nič bilo. Pa najboljšo bo, da se vležem in zaspim ter tako dolgo mirujem, da se ta dogodek nekoliko pozabi.«

Med tem časom, ko je Blaž tako sam pri sebi govoril in koval črne naklepe, govoril je tudi orožnik z Rezo, tako se je namreč klicala Podlipnikova žena, o vlovu v njeno hišo. Pritožila se mu je, da je menil njen mož že včeraj priti in da ga še do danes ni domov. Ker je bila še zelo slaba, ni hotel orožnik o mrliču ničesar omeniti, da je ne bi še bolj razburil. Vprašal jo je, ali ima morebiti koga na sumu. Ker je bila poštena žena, ni mogla nikogar sumiti; »samo jeden je« tako je rekla, »kateri mi je obljubil maščevanje, ker ga nisem hotela za moža; pa o njem ni duha in ne sluha več.«

»Kako pa mu je bilo ime?«

»To je že precej dolgo. Če se ne motim, klical se je Tomaž Puška.«

Žandar se zgane, pa vendar ostane miren.

»Poznate vse ljudi v tem kraju?«

»Mislim, da poznam.«

»Tudi Blaža?« vpraša s povdankom.

Tako se znamo tu Slovenci med seboj razvedriti! Kdor ne verjame, naj se o priliki naši veselici pridruži in gotovo je ne bo kar tako naglo mogel pozabiti. Komur naj se zahvalimo za uživanje takih uric? V prvi vrsti izvrstnemu odboru bralnega društva, gosp. slikarju Horvatu za neumorni trud, g. vodju glasbe in godbe J. Čiriču, ter vsem delujočim osebam, ki so tako vneti za domačo zabavo in glasbo: Gromoviti živijo navzočih njim!

Navzoč.

Iz Ptuja. Stari Slovani, tako se pripoveduje, so ljubili godbo, petje in nedolžne veselice. Mi, njih potomci, pa ne? Zakaj se ne goji bolje slovensko petje? Kdo je temu kriv? Gospodje, ki so nekedaj vodili petje, zdaj pa jim je to deveta briga? Ali je kriva nevhvaležnost strani poslušalcev ali nevedencev? Ni potrebnega drobca? So-li se pa posušili znani viri? Premalo zanimanje od te in one strani!

Godba in petje bi zaspala, ako bi ne imeli bivšega nadučitelja iz Nove cerkve, gospoda Kopiča. Gospod Kopič je prevzel vodstvo ptujskih tamburašev in le njemu se imamo zahvaliti, da slišimo večkrat lepo slovensko godbo, in tamburašem-pevcem, takomenovanemu »ptujskemu kvartetu«, kateri nas razveseljuje še s svojim res krasnim petjem. Hvala vam za prijetne urice pri Sv. Andražu.

Bojimo se, da tudi gospod Kopič, ki tako redno zahaja k tamburaškim vajam — gotovo naporno delo — ne obupa. Le vstrajajte g. Kopič; tudi vaš kolega g. Zupančič se bode baje zopet lotil petja. Gospoda, priredita nam dosti veselih zimskih večerov! Petje in tamburanje, to bo veselje!

Od Sv. Ilja v Slov. goricah. (Na še slavnosti.) Na predvečer rojstnega dne svetlega cesarja so šentiljski rodoljubi užgali pri g. Cimpercju kres. Nimamo sicer namena, vsega obešati na veliki zvon, a tokrat moramo naznaniti to čitateljem »Slov. Gospodarja«. Ko smo letos v god sv. bratov Cirila in Metoda zažgali na več krajih kresove, pisal je neki čifutsko-nemški časnik, da so Ciril-Metodovi kresovi znamenje (čujte!) — panslavizma. Pisal je, da naj vlada v prihodnje te kresove popolnoma prepove, ker se pri takih kresovih govori protiavstrijski govori. Fej nesramni lažnjivci! Morda mislite, da smo Slovenci taki, kot ste vi? Zakaj niste prišli gledat na predvečer 18. avgusta, kako navdušenje je vladalo okoli kresa in kako so gromeli topiči, ter se zažigale rakete. Pač pa se pri vaših takozvanih »Sonnwendfeuer« govori, kar ni na čast Avstrije, ter se pre-

»Govorila nisem še z njim ničesar,« odgovori Reza, »tudi nikamor ne gre, temveč zmiraj doma tiči.«

Ubožica mu ni upala povedati, da se je je izogibal, kjer je le mogel, ako jo je pa kedaj srečal, obrnil je oči na stran. Pa kakor rečeno, bila je poštena žena ter ni hotela nobenemu sitnobe delati. Niti sanjalo se ji ni, da je on tisti, kateri ji je prisegel maščevanje, ter ga tudi že izvršil. Orožnik je še nekoliko posedel, potem pa se napotil domov. V njem je dozorel sklep stražiti njeno hišo, dokler se zločinec ne vjame. Od sedaj je prežal zmiraj skrivaje pri hiši — — — — —

Mrliča so pokopali, ne vedoč, kedo da je. Le uboga žena je slutila v njem svojega moža, pa za gotovo ni vedela. Mislila je, da je kje po opravkih zadržan in to ji je še bolj vzbujalo upanje, ker je že večkrat ostal čez določeni čas od doma.

(Dalje prihodnjič.)

Smešničar.

Slovenski kmet sosedu: »A tako, ti imaš tudi »Štajerca«! — Sosed: »Ne zameri, dragi, otroci mi ga domov prinesejo, proč vreči ga nočem, tako pa zavijem kupcem vsaj sir vanj.«

pevajo navadno. »Die Wacht am Rhein«, »Das deutsche Lied« in več takih. Torej svetujem vam lažnjivi »tajnceljni« šentiljski in drugi, pometajte drugokrat pred svojim pragom. Mi Slovenci pa navdušeno kličemo: »Bog obvari nam cesarja, Avstrijo!« — Vrlemu rodoljubu g. Cimpercju in vsem mladeničem, ki so se trudili pri napravi kresa, gre najtoplejša zahvala.

Iz Ormoža. (Ormoška nemška šola.) Neko bedasto dopisunče — Bog mu grehe odpusti — nagromadilo je v lažnjivem »Štajercu« pod naslovom: »Veselo žalosten dopis iz ormoškega okraja« toliko lažij, da se njih mora ormoška nemška stranka v dna svoje duše sramovati.

Ta dopis bil bi naj nekaka vada za slovenske stariše, da pošljejo svoje otroke v nemško ormoško šolo, na kateri se pričena šolsko leto s 1. septembrom.

Že to je sumljivo, da se v tem opisuje šolska slavnost, ki se je vršila že 11. julija t. l. Ako bi se takrat učenci nemške šole posebno izkazali, raztrobil bi to že davno »Štajerc«. — Iz lahko umljivega vzroka je vendar molčal, ter prikolovrati sedaj po šestih tednih s svojim — »lažnjivo žalostnim dopisom.«

Koliko staršev nam je že zatrjevalo, da se otroki ničesar ne naučijo v nemški šoli, da še pozabijo isto, kar so prej vedeli!

Temu niso krivi nemški učitelji, ampak samo — nemške šole za slovenske otroke.

»Štajerc« laže, da so slovenski otroki predstavljali nemško spevoigro, — ob istini so isto predavali nemški ormoški otroki.

Da se slovenski otrok lahko nauči kako nemško pesem, da, cele sestavke prednašati, mu ni potrebno obiskovati nemške šole, ker se to veliko lažje in boljše nauči na slovenski šoli, kjer se itak nemški jezik tako in v toliki meri podučuje, kakor prej na utrakvistični šoli.

Dopisnik trdi, da so šolarji tudi v poštemem in mirnem obnašanju napredovali.

Ne vem, če je kedaj opazoval, ko se je ta »nadobudna« mladež nemške šole v jatah podila po mestu, deloma kakor bi imeli privezane klobuke na glavi, deloma kričeč svoj »guten Tag«. Posebno mimo slovenske šole podila se je ta druhal s krikom in vikom, napadajoč učence te šole. Videli smo celo, da so nekateri korenjaki metali kamenje na slovenske učence in v slovensko šolsko poslopje.

Res, če bode ta mladež tako »napredovala« v poštemem in mirnem obnašanju, ne bode tako kmalu zmanjkalo izzivajoče faki-naže. —

Mi nikakor nočemo to zapisati na rovaš nemškemu učiteljstvu, katere tudi za njihov posel nikakor ne zavidamo. Ravno tako niso učitelji krivi, da slovenski otroki ne morejo na nemški šoli napredovati. Krivi so temu starši in pa taki lažnjivi svetovalci, kakor je dopisnik »Štajerca«, — kateri v svoji neumnosti trdi, da je ormoška nemška šola vzgled ljudskih šol ormoškega okraja.

Vprašali bi ga, kako darilo je dobil za to imenitno iznajdbo.

Najlepša pa je trditev dopisnika, da nemška šola noče germanizirati. Povemo mu prav tiho na uho, — če mu tega njegovih ormoški prijatelji niso razodeli, — da se je precej opeke nemške šole kupilo s pruskimi markami, — da je ormoško nemštvo te marke dobilo le s pogojem, da se poduk vedno in samo vrši v čisti nemščini (in rein deutscher Sprache). Prodali so se torej Prusakom z dušo in telesom.

Naivni naš dopisnik pa vendar trdi, da se na nemški šoli noče germanizirati. — Kdo se mu ne smeje?!

Debelo laž je zapisal poštenjakovič, ko trdi, da so milostljivi knezoškofo ob priliki letošnje birme posebno pohvalili učence nemške šole. Bili smo takrat pri izpraševanju navzoči ter moramo odkrito reči, da se nam je smilil gospod katehet. Koliko se je on s temi otroki nemške šole mučil. Do šeste, do

sedme ure po šoli pripravljali njih je za veronauk, — vendar njegov trud ni imel zaželjenega vspeha. Pri izpitu zamogel je vprašati le vsakega petega šolarja nemške šole in še ti so odgovarjali na način, da se njim je videlo, da ne razumejo, kar govorijo. Kako drugače odgovarjali so učenci slovenske ormoške šole in humski učenci! Sam milostljivi gospod knezoškofo stavlil je zelo težka vprašanja na učence, in pri tem ni nobenega izpustil. Vsi pa so odgovarjali odločno in točno, zbog česar jih je mil. knezoškofo kakor tudi gospoda kateheta izvenredno pohvalil. Glede nemške šole omenil pa je, da se je gospod katehet pač mučil in dosegel, kar je mogoče.

Toliko resnici na ljubo.

Slovenske stariše pa svarimo pravočasno, da ne sledijo ljudem, kateri hočejo z lažnjivimi obljubami spraviti njihove otroke v nemško šolo. Ni vse zlato, kar se sveti!

Sv. Trije Kralji v Slov. gor. (Shod.)

Kakih 10 minut od župne cerkve Sv. Benedikta leži na prijaznem 292 m visokem griču jedna največjih, pa tudi jako starih (od leta 1556) cerkev Sv. Trije Kralji. Le nekaj stopinj pod njo je narodna gostilna vrlega kmeta Fr. Fekonja. Tu je bil preteklo nedeljo velikanski in velepomembljiv shod »Katoliškega političnega društva za okraj Sv. Lenart v Slov. gor.« Vreme najlepše, ljudstva od vseh strani nepregledna množica, navdušenje nepopisno. Potovalni učitelj Jelovšek ni prišel. Deželni poslanec naš, g. prof. Fr. Robič razgrnil nam je jasno sliko deželnega zbora, srčno in opravičeno zagovarjal izstop slovenskih deželnih poslancev iz deželnega zbora. Že mej govorom kazala se je tu pa tam velika nevolja med ljudstvom in ko pa je govornik končal, bruhnila je nevolja ljudstva z vsa silo na dan z ogorčenimi, gromovitimi klici: Proč od Gradea! Posebno radovedno pa je bilo ljudstvo, ko je nastopil dvorni svetovalec in naš državni poslanec dr. M. Ploj. Pazljivo smo poslušali jako poljudni, temeljiti govor. Glasno odobravanje je žel v zahvalo. Za tem so sledili naslednji sklepi ali resolucije:

Na javnem političnem shodu pri Sv. Treh Kraljih dne 25. avgusta 1901 I. zbrani zborovalci izrečejo svojemu državnemu poslancu dr. Ploju in dežel. poslancu profesorju Robiču svoje zaupanje ter še posebej odobravo izstop deželnih poslancev iz deželne zbornice in prosijo, da deželni poslanci uravnajo tudi svoje bodoče postopanje razmeram primerno.

II. Dalje protestirajo zoper tiste sklepe deželnega zbora, s katerimi se na deželne stroške pospešuje samo nemštvo in ponemčevanje Slovencev, protestirajo zoper prenaradbo volilnega reda za okrajne zastope na ta način, da se vsa moč izroči meščanom in tržanom.

III. Zbrani zborovalci zahtevajo ločitev slovenskega Štajerja v upravnih in šolskih zadevah ter želijo, da se jim ustanovi potrebno število meščanskih, kmetijskih in drugih strokovnih šol.

IV. Zahteva se od vlade, da vsaj ona podpira slovenske kmetovalce, njihove zadruge in osobito, da daje za Slovence posebno podporo za prenaradbo gorice ter da skrbi, da se bode ustanovil za Spod. Štajer poseben oddelek kmetijske družbe: c. kr. kulturni svet.

V. Šestletna šola.

VI. Odprava porotniških klopj.

VII. Stroge postave proti javnemu pohujšanju.

VIII. Slovensko uradovanje vseh uradov s slovenskimi strankami.

IX. Pravično odmerjenje osebnega dohodninskega davka.

Shod se je vršil pod milim nebom ter izvršil sijajno in v vsestransko zadovoljnost. Zastopani so bili tu skoro vsi stanovi. Ne navadno veliko je bilo posvetne gospode, največ pa seveda naših vrlih kmetov od Sv. Antona, Andreja, Negove, Sv. Petra, Ane,

Lenarta, Ruperta, Trojice, Bolfenka, Urbana, itd. Predsednik shoda se končno spomni na sv. Očeta in presvitlega cesarja ter med živahnimi živijo-klici in gromovitim pokanjem topičev zaključil shod. Sedaj pa so nastopili benediški fantje ter so razveseljevali občinstvo z navdušenim narodnim petjem. Vdeležencem pristrčno zahvalo, shodu pa stoterni sad.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Naš mil. knez in škof so od sv. Očeta bili imenovani hišnim prelatom in papeževim prestolnim asistentom.

Polit. narod. gospod. društvo pri Sv. Lovrencu v Slov. gor. ima v nedeljo 1. sept. ob 3. uri javno zborovanje v prostorih g. Koserja v proslavo 30 letnega obstanda. Vdeležita se tudi s poročili blag. gg. državni poslanec, dvorni svetnik dr. Ploj in deželni poslanec dr. Jurtela. Narodne može in mladeniče vabi o d b o r.

Imenovanje. Pravni praktikant pri mariborskem okrožnem sodišču g. Fran Žiher je imenovan avskultantom.

V dijaško semenišče v Mariboru so sprejeti: Jarh Franc iz Sv. Marjete pri Laškem, Živortnik Pavl iz Starega trga, Jazbinšek Franc iz Št. Vida pri Planini, Stegenšek Franc iz Sevnice, Zepič Ludvik iz Razborja, Hajšek Ivan iz Makol, Pučnik Jos. iz Prihove, Ilesič Jurij iz Sv. Andraža v Slov. goricah, Sok Anton iz Sv. Marjete niže Ptuja, Veranič Anton iz Cirkove, Rola Josip iz Sv. Benedikta v Slov. goricah, Pirkmajer Otmar iz Frama, Zavernik Franc iz Roperta v Slov. goricah, Vuga Josip iz Maribora, Vantur Adolf iz Središča, Šegula Martin iz Sv. Marjete niže Ptuja, Čelan Valentin iz Sv. Lovrenca na Dravskem polju, Majcen Jos. iz Lehna.

Rogaška Slatina. Milostivi tržaški škof monsignor Šterk, še vedno ležijo bolni; pravo bolezen so sicer srečno prestali, toda moči se jim zelo počasi vračajo. Pred 8. septembrom se visoki bolnik ne bodo mogli vrniti v Trst. — V cerkvi sv. Križa je zadnji petek popoldne neki 18-letni Henrik Zorko, doma od Velike Nedelje, vlomil pušico pri sv. Antonu ter ukradel 10 K 10 v. Hotel se je polastiti tudi vsebine pušice pri vratih, a tu ga je prijel č. g. kapelan Postružnik. Kmalu potem je prišlo par mož, ki so ga izročili žandarmeriji.

V Rogatcu se je ustrelil finančni preglednik Mihael Kovačič. Dne 31. t. m. bi moral zapustiti službo. Rojen je l. 1872 v Podgorju okraj Brežice.

Prestave v štajarski provinciji č. oo. kapucinov. o. Angelj Sattler gre iz Lipnice v Murau za vikarja, o. Jan. Damocen Lorenčič, iz Gorice v Mettersdorf; o. Hilarij Perpar, iz Celja v Škofjo Loko za gvardijana; o. Erhart Pečar, iz Celja v Gorico; o. Anaklet Waltl, iz Wolfsberga v Celovec za vikarja; o. Lambert Lanzuner, iz Wolfsberga v Irdning za gvardijana; o. Albin Fetzl, iz Wolfsberga v Lipnico; o. Alfonz M. Vakselj, iz Murava v Knittelfeld za gvardijana; o. Otokar Cejan, iz Celovca v Gorico za vikarja; o. Evgen Merše, iz Celovca v Wolfsberg; o. Oton Kocjan, iz Celovca v Hartberg; o. Egid Golob, iz Celovca v Celje; o. Janez Ev. Ažbe, iz Hartberga v Schwanberg za gvardijana; o. Viljem Ebenberger, iz Hartberga v Celovec; o. Žiga Wagner, iz Knittelfelda v Wolfsberg za gvardijana; o. Epiphan Bachmayr iz Knittelfelda v Mettersdorf za superiorja; o. Donat Zupančič, iz Škofjeloke v Krško; o. Teodos Hellweger, iz Schwanberga v Celovec; o. Zeno Lezuo, iz Irdninga v Hartberg za vikarja; o. Gotthard Burtcher, iz Mettersdorfa v Murau za gvardijana in o. Ožbalt Seme, iz Mettersdorfa v Knittelfeld za vikarja.

Pomiloščenje. Ivan Bratuša, katerega je porotno sodišče v Mariboru obsodilo na smrt, ker je umoril svojo lastno hčerko, jo razsekal in pojedel, je od cesarja pomiloščen. Najvišje sodišče prisodilo mu je sedaj kazen dosmrtno ječe.

Halbenrajnski Stürgkh je postal tajni svetovalec našega presvit. cesarja.

Kmetijsko zadrugo pri Sv. Trojici v Slov. gor. so obiskali in pregledali glavni inšpektor zadrug iz poljedelskega ministerstva, državni poslanec dr. M. Ploj in potovalni učitelj g. Jelovšek ter našli vse v najlepšem redu. Sedaj bodo, menimo, vendar utihnili nasprotniki.

Dopolnilna volitev v Judenburgu. Za državni zbor namesto dr. Reicherja je izvoljen kandidat nemške ljudske stranke lekarnar Karol Gasteiger.

Kdor ne verjame, da se »Štajerc« meša, naj blagovoli prebrati uvodni članek zadnje številke. Tam je nakopičen velikanski miš-maš. O naših poslancih laže, kaj so vse sklenili na shodih, in ponuja volilcem nekatere predloge, da jih stavijo svojim poslanecem. O teh predlogih rečemo, da kar jih je pametnih, jih itak imajo naši poslanci v programu, nespametnih pa jim slovenski volilci ne bodo stavili.

Regulacija Pesnice. Kakor se nam poroča, so nemške stranke zopet zavlekle regulacijo Pesnice za več let. Čuješ, »Štajerc«, ki zmiraj braniš nemške stranke?

Oho, gospod Ornik! Kakor slišimo od več strani, je glavni urednik »Štajerca« pek Ornik. Njemu se morajo predložiti vsi, ali vsaj najvažnejši spisi. Za duh, ki veje iz »Štajerca«, bil bi torej odgovoren pek Ornik. Vsled tega nam je postalo marsikaj jasno. Mi bomo uporabili prvo priliko, da pokažemo slovenskim kmetom, kakšen prijatelj jim je pek Ornik.

Postaja v Sterntalu pri Ptujju. Verjetno je, da se bo končno vendar naredila v Sterntalu postaja s skladiščem za blago. Najbolj se je za to potegoval državni poslanec dr. M. Ploj. Če pa postaje ne bo, potem nosijo krivdo ptujski Nemci, ki se tej postaji, ki bi bila za kmeta velika dobrota, z vso silo upirajo. »Štajerc«, kaj praviš ti v tem slučaju o ptujskih Nemcih? Ali so tudi tukaj prijatelji kmeta?

Nova knjiga. V tiskarni g. Drag. Hribarja v Celju je izšla nova knjiga: Anton Martin Slomšek kot pedagog. Spisal Jos. Brinar. »Slov. učit. društvo za ptujski okraj« je prisodilo spisu častno nagrado, kar knjigo že naprej priporoča.

Šolska veselica v Ljutomeru. V proslavo 40 letnice IV. razreda Franc Jožefove šole priredi učiteljstvo oziroma mladina deške in dekliske šole, šolsko veselico v nedeljo 1. sept. ob polu 3. uri po večernicah na vrtu g. Kukovca. O slabem vremenu vrši se veselica v telovadni dvorani Franc Jožefove šole. Na vspredu so sledeče točke: slavnostni govor, petje, tamburanje, deklamacije, dvogovori, telovadba, otroške igre in pogostitev otrok. Povabljeni so stariši in prijatelji (prijateljice) šole in šolske mladine.

Slavna posojilnica v Gornji Radgoni je ustanovila stipendij v znesku 240 K za kmečke sinove iz gornjeradgonskega okraja, da se pošljejo v poljedelsko šolo v Grm. Prošnje se vložijo pri posojilnici. To je hvalevredno dejanje. Mi smo to novico povzeli iz drugih časnikov, ker se gornjeradgonskim rodoljubom ne zdi več vredno, naznanjati enakih reči tudi v našem listu.

Iz Kozjega nam pišejo: Že delj časa se neki liberaluh v listih á la »Sl. Narod«, »Rodoljub« in »Štajerc« zaletava v najodličnejše rodoljube kozjanskega okraja in jih nesramno blati. Zakaj? ker so kristjani in Slovani! Nedavno čitali smo v »Narodu« o »krivični razdelitvi« podpor med po toči poškodovane Pilštanjčane. Ta dopis mu pa zna zaslužen nagrado prinesti, če tudi ne v prav

prijetni obliki. Dopisun menda misli, da bo žena za njega kazni plačevala ali pa še celo »kašo pihat« šla. V »Narodu« z dne 30. marca t. l. obdelava najprej »zabite kmetijske klerikalce«, potem pride na volitve v kozj. okr. zastop, pri katerih »zabiti klerikalci« liberalnim vodjam niti jednega glasu dali niso, če se je tudi za nje pridno agitiralo, marveč so ti »klerikalci« jednoglasno, bilo je od 32 udov 29 navzočih, č. g. M. T. načelnikom, ter zdravnika g. dr. J. podnačelnikom izvolili. Nadalje piše v istem listu: »Ko je bilo vse razvneto, začelo je padati po teh preklicanih liberalcih, pri čemur se je najbolj zagrel okrajni tajnik, a treznejši ljudje so ga pomirili s škafof mrzle vode.« Na to pa to-le: Dokler ne dokažeš, da je pri tisti priliki, ki jo opisuješ, le jedna napačna beseda padla, ali pa da se je le jedna kaplja vode rabila za pomirjenje »razgretoga tajnika«, — dokler tega ne dokažeš, imenujem te nesramnega lažnjivca in obrekovalca, ker si vedoma lagal. — Naši liberalci imajo sploh kaj čudne nazore; akoravno so po kranjskem receptu združeni z nemškutarji, smo jih dosedaj pri vsaki volitvi tako naklestili, tako temeljito pobili, da so stali blede ko smrt. Naj se le zaletavajo v nas toliko časa, da si razbijejo neumne svoje butice.

»Štajerca« dobivajo njegovi naročniki pod nemškimi naslovi. In tak list naj bi bil za slovensko ljudstvo. Je pač kakor nalašč za naše nemškutarje ta list.

Iz Celja se nam poroča: Te dni po noči hodil je po strehi neki bolnik v celjski bolnišnici. Poklicali so požarno stražo, ki ga je spravila na varno. Pravijo, da ga je mesec zapeljal v tako nevarnost. Torej mesec le ni tako nedolžen, kakor se dela.

Izlet Celjanov v Ljubečno. O tem izletu smo dobili nič manj nego tri dopise. Prvi dopisnik nam piše: Navzlic vsem odsvetovanjem in strašenjem, ki so prihajale od raznih nepoklicanih strani, smo se Celjani pri izletu dne 25. t. m. v Ljubečno vrlo dobro imeli. Prijazni Ljubečani sprejeli so nas navdušeno, ter se tudi vidno dobro zabavali ob godbi, telovadbi in petju naših društev. Postrežba pri gostilničarju Ropanu pa je bila res izborna. Še le ob mesečini vračali smo se zopet domu po romantičnih hrastovih logih Ljubečanskih. Škoda da so šli nekateri na limanice lažnjivim govoricam celjskih nemčurjev, kakor: v Ljubečni se bodo topli, v Ljubečno pridejo Štorovčani itd., sicer bi bila udeležba polovico večja. Ker nam drugače ne morejo škodovati, trosijo naši odpadniki take laži okoli. — Od »Celjskega Sokola« smo dobili drugi dopis in sicer kot pojasnilo k naši zadnji notici o tem izletu. Glasi se: Ni res, da bi bil gosp. Franc Ropan p. d. Markec sploh kdaj nemškutar, nego si šteje v ponos, da prirejajo celjska narodna društva k njemu svoje izlete. »Celjski Sokol«, ki je priredil pretečeno nedeljo popoldanski izlet v Ljubečno, je bil prav dobro poučen o Ropanu, prav tako dobro kakor je bilo poučeno pred nekoliko leti »Celjsko pevsko društvo«, ki je priredilo k Ropanu svoj prvi društven izlet. — Kar nam odbor dalje piše, ne moremo priobčiti, ker je napad na našega dopisovalca, ki nam je brezdvomno poslal notico iz najboljšega namena. — Tretji dopis smo dobili od gosp. Ropana in se glasi: Ni res, da bi bil jaz sploh kdaj nemškutar, res pa je, da si štejem v čast, biti zvest sin slovenske svoje matere. Tudi ni res, da bi bil kdaj ravnal po receptu razupite celjske »vahtarice«, ki mi je tudi pri izletu »Celjskega Sokola« dne 25. t. m., hotela škodovati. Moja gostilna v Ljubečni in cela moja rodbina je vedno pošteno slovenska. Svojim znanim in neznanim sovražnikom pa javim, da so se zastonj trudili omadeževati mojo hišo. Na Ljubečni, 18. avg. 1901. Z vsem spoštovanjem Franc Ropan, po domače Markec l. r. — Sedaj še našo pripombo. Veseli nas posebno izjava g. Ropana, veselilo pa bi nas še bolj, ako bi nam bil poročal, da bo v prihodnjič naročeval vse